

Cantiga do que non quere volver ao mar*

Salvador Rodríguez

Sabede amiga:

Hoxe veño de volta do mar. Cheguei ledo ao aeroporto de Madrid e logo outro avión tróuxome ata Peinador. Ás cinco da tarde tomaba as tazas na taberna de Moncho, na que me deca-tei que algunhas cousas cambiaran no pobo nestes seis meses. Quixen pagar as tres rondas e non me chegou un billete verde. Denantes sobra-ba para propina, e algo máis.

Disque Luís casou de penalty e Pepe para se-tembro, que agora anda facendo eses exerci-cios matrimoniais que lle manda o cura. Ma-nolo non quixo taza de viño ningunha.

Bebe auga sen gas dende que o médico lle dixo que tiña unha úlcera coma un volcán, e abofé que Manolo se tomou o diagnóstico moi en serio. Tamén o de comer peixe branco fervido catro días a se-mana; pero continúa co café despois de xantar e os pitillos negros fumados ata o filtro.

A quen atopei mal foi a Xavier. A el tamén lle dixo outro doutor, éste dos nervos, que debería deixar o “alpisto”, que senón íase volver tolo. Eu coido que xa se volveu tolo hai tempo, e ago-ra de pouco lle valería deixar esas copas de co-ñac que comeza a beber dende a mañanciña.

Os demáis seguen o mesmo ca sempre, malia que boto en falla aquela *confiansa* que tiñamos hai seis meses. Será cuestión de esperar uns días. Ou será que nos facemos vellos sen darnos de conta.

Sabede, amiga:

A ver se podo quedarme todo o mes, aínda que o armador dixo que en vinte días xa debíamos estar outra vez de marea, aló no sul de África. Non, non me recordes iso. Miraba escamas por todas partes. Traballar cos ollos a caír de sono era o de menos, o peor é iso de mirar mar, e mirar mar, e máis mar, desde un cascarón, comendo peixe a esgallo, ata reventar... Na boca da noite, agora mesmo, acabo de deca-tarme de que hai tres bares máis, abertos, e dixéronme que o alcalde mandou poñer farolas novas na rúa onde ten a súa casa. Vexo que, nisto, procura ser o mesmo de sempre.

Sabede, amiga:

Moito me lembraba eu de todo isto, da festa de San Martiño e das do Carme, aló lonxe. Todos os días durmía soñando co pobo e espertaba no ex-tranxeiro. Disque chorar non é de homes, pero eu, xúrocho, ata chorei de rabexa. Xuro que é verdade e dígocho agora, nesta noite de bochorno que me traslada a aqueles calores que acabaron por quei-marme, non a pel, senón a moral; como che xuro, tamén, que a vindeira marea será derradeira. Así que desembarque, que me deixen en terra, dentro de seis meses xa non volverei vir máis de volta da mar, malia que teña que pasar o resto da miña vida detrás dun mostrador ou dando cal a unha parede branca e eterna.

*A Severo e a todos os mariñeiros desaparecidos no nau-fraxio do Frank C, o 2 de outubro de 1991. A todos os náu-fragos do mar.